

בס"ד. ש"פ קדושים, ו' אייר (מאמר א), ה'תשכ"ה

(הנחה בלתי מוגה)

ובשנה החמישית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבואתו גו'¹, שזהו השכר על זה ששלש שנים יהי' לכם ערלים לא יאכל ובשנה הרביעית² יהי' כל פריו קדש הילולים לה'³ (שאינו נאכל חוץ לחומת ירושלים כו'⁴), והיינו, שהכוונה והתכלית דמצוות אלו היא הוספת התבואה בשנה החמישית⁵. ומזה מובן (בפנימיות הענינים⁶), שהפירות דשנה החמישית יש בהם עילוי לא רק לגבי הפירות האסורים דג' שני ערלה (שהם ככל הדברים האסורים שחיותם היא משלש קליפות הטמאות לגמרי⁷ שאין להם עלי' לעולם⁸), אלא אפילו לגבי הפירות דשנה הרביעית, עם היותם (לא רק מותרים באכילה, להיותם מקליפת נוגה שאפשר להעלותה, אלא יתירה מזה) קודש הילולים להוי', ובגלל מעלת הפירות דשנה החמישית, הנה תכלית המצוה דבשנה הרביעית גו'² מתבטאת בכך שבשנה החמישית גו'. וכפי שמבאר רבינו הזקן בלקו"ת⁹, שהפירות דג' שנים הראשונות הם כנגד ג' עולמות ביי"ע (שמהם יכולה להיות יניקה לג' קליפות הטמאות¹⁰), ובשנה הרביעית הוא כנגד עולם האצילות (דד' עולמות אבי"ע הם כנגד ד' אותיות שם הוי"ו¹¹), ובשנה החמישית גו' להוסיף לכם תבואתו הוי"ע תוספת האור הנמשך מקוצו של יו"ד, שהוא למעלה גם מהיו"ד. וכדאייתא בלקו"ת⁹ שהוא בחי' הכתר. וצריך להבין, איך יתכן שפירות השנה הרביעית

ג (וראה לקמן בפנים) — מפרסד שער כד בסופו: שלש שנים יהי' לכם כו' זהו כנגד ג' קליפות הטמאות.
9 שם ל, ד.
10 כי מצד זה שהם כנגד ג' עולמות ביי"ע (ובענין הספירות — בחי' נה"י לקו"ת שם) — אין טעם שיהיו אסורים. ועפ"ז מקשר בלקו"ת שם (כט, ג ואילך) מ"ש הרמ"ז (לזח"א צו, סע"ב) שבג' שנים הראשונות מקבלת המלכות מבחי' נה"י (ובענין העולמות ג' עולמות ביי"ע) עם פירוש הפרסד דלעיל הערה 8.
11 לקו"ת מסעי צה, א. וש"נ. וראה לקו"ת ח"ו ע' 117.

1 פרשתנו יט, כה.
2 ראה תו"כ ורש"י כאן: הרי ארבעה שנים כו'.
3 שם, כג"כ.
4 פרש"י שם.
5 בהבא לקמן (עד אמצע ס"ד) — ראה לקו"ת ח"ו ע' 134 ואילך (ממאמר זה).
6 משא"כ ע"ד הפשט — ראה לקו"ת שם הערה 3.
7 להעיר גם מ"ש המפרשים (רמב"ן פרשתנו שם, כג) "כי הפרי בתחלת נטיעת האילנות רב הלחות דבק מאד מזיק לגוף, ואינו טוב לאכלה".
8 תניא רפ"ז. וראה לקו"ת פרשתנו כט,

חייבים לאכלם רק בירושלים והן קודש הילולים להוי', ואילו פירות שנה החמישית, שהם במדרגה נעלית יותר מפירות השנה הרביעית, אין בהם שום קדושה, ומותר לאכלם בכל מקום ואפילו בטומאה.

ב) ויובן בהקדם המבואר בלקו"ת¹² (בהקדמה¹³ לביאור ענין ג' המדרגות שבפירות) בביאור מ"ש¹⁴ ואתה קדוש¹⁵ יושב תהלות ישראל, הדנה א"ס ב"ה רם ומתנשא עד אין קץ מגדר התהוות כל העולמות, שהוא ב"ה בעצמו קדוש ומובדל כו' רק התהוות כל העולמות הוא רק מבחי' שמו, היינו שכל מדותיו ית' שהוא מהווה בהם כל העולמות (החל משם הוי' מלשון מהוה¹⁶) הם רק שמותיו ית' בלבד כו', ולכן, כדי להמשיך גילוי מדותיו ית', כיון שמצד עצמו הוא קדוש ומובדל מגדר בחי' אלו (שהרי עצמותו ית', לא אתרמיז בשום אות וקוצא כלל¹⁷, ועאכו"כ שהוא למעלה מענין השמות), הוא ע"י שמשבחים ומהללים אותו במדות אלו, שע"ז ממשיכים גילוי השמות והמדות, אע"פ שמצד עצמו לאו מכל אינון מדות איהו כלל כו'¹⁸. וזהו פי' הפסוק ואתה קדוש יושב תהלות ישראל, כלומר, שהוא ית' מצד עצמו קדוש ומובדל, ושיהי' יושב ונמשך למטה, שההמשכה נק' בשם ישיבה, כמו היושב שמשפיל קומתו, הוא ע"י תהלות ישראל, שע"י ההילול והשבח גורמים הגילוי וההמשכה כו'.

וענין זה נתבאר בארוכה¹⁹ במאמר ד"ה ואתה קדוש יושב תהלות ישראל לכ"ק מו"ח אדמו"ר²⁰, שמביא שם הסיפור אודות הבעש"ט²¹, וז"ל המאמר²²: הבעש"ט הק' בהיותו עדיין נסתר ובנדדו מעיר לעיר ומכפר לכפר, היתה אחת מעבודותיו בקודש לשאול כל אחד מישראל, אנשים ונשים, זקנים ונערים, לשלומם בכריאות .. בפרנסה, והי' שמח מאד לשמוע את התשובות הלבביות שיהודים, אנשים נשים וטף, היו משיבים לו בכל מיני לשונות של שבח, ברוך השם, השבח להשי"ת כו'. פעם

17 ראה זח"ג יא, א. רנז, ב. לקו"ת

פינחס פ, סע"ב.

18 תקו"ז בהקדמה (יז, ב).

19 כמו כמה ענינים שנתבאר בלקו"ת

בקיצור, ונתבאר בארוכה במאמרים שלאח"ז (ולפעמים — גם בלקו"ת גופא), במקום אחר.

20 נדפס בסה"מ אידיש ע' 138 ואילך.

21 וכנראה, שהפירוש שבלקו"ת הנ"ל

מיוסד על פירוש הבעש"ט ע"פ זה המובא

לקמן בפנים.

22 בתרגום ללשון הקודש ע"י המו"ל.

12 שם כט, סע"ב.

13 וי"ל שכוונתו בזה גם לרמוז תירוץ

להקושיא דלעיל סוס"א, כדלקמן ס"ד.

14 תהלים כב, ד.

15 להעיר, שיש לזה שייכות לשם הסדרה

— קדושים. ולהעיר, שגם בסיום הסדרה

בלקו"ת כותב "יקנה ויחזיק סדר קדשים כו"'.
וכן בסיום הסדרה: והייתם לי קדושים כי

קדוש אני ה' ואבדיל גו'.

16 פרס שער א (שער עשר ולא תשע)

פ"ט. תניא שעהייה"א רפ"ד.

אחת אירע שהרבי הבעש"ט בא לישוב אחד, והתנהג בדרכו הק' בעבודת השי"ת לזכות את בני"י, אנשים נשים וטף, בזכות הגדולה שהם משבחים את שמו הק' של הקב"ה. באותו ישוב הי' יהודי זקן מופלג, תלמיד חכם גדול, פרוש מכל עניני העולם. זה למעלה מיובל, חמשים שנה, שיושב יומם ולילה ולומד את התורה הקדושה בפרישות ובקדושה. כל שנותיו הוא יושב בתענית בטלית ותפילין עד לשעות המאוחרות דזמן המנחה, ורק לאחר תפלת ערבית ה"ה טועם פיסת לחם עם מים. כאשר הרבי הבעש"ט נכנס אל הגאון לחדר הפרישות שהי' בפנית בית הכנסת, שאל את הגאון לשלומו, איך הבריאות, אם יש לו עבור ההצטרפות והספקה. אבל הגאון לא הגיב לדברי הרבי, שהי' לבוש כמו כפרי פשוט. הרבי חזר ושאל שאלותיו כמה פעמים, עד שהגאון כעס מאד, והראה בידו לכיוון הדלת שילך לו. ואז אמר הרבי הבעש"ט לגאון: רבי, למה אינכם נותנים להקב"ה את פרנסתו כו'²³. לשמע דיבורים אלו נשאר הגאון כמבולבל; איזה יהודי כפרי מדבר אודות ה"כביכול" שצריכים ליתן לו פרנסה וכיו"ב. הרבי הבעש"ט הכיר את המחשבות של הגאון, ואמר לו: בני"י יושבים על הפרנסה שנותן להם השי"ת. אך על איזה פרנסה יושב הקב"ה. הנה על זה אומר לנו דוד המלך בתהלים: ואתה קדוש, על איזה פרנסה הנך יושב — יושב תהלות ישראל, הקב"ה יושב על תהילותיהם של בני"י שמשבחים אותו ית' עבור הבריאות והפרנסה שהוא ית' נותן להם. ועבור דברי ההילול שבני"י מהללים את השי"ת, הרי הוא ית' נותן להם בני חיי ומזוני רויחא.

ג) **וצריך** להבין, דהנה, הן אמת שבכדי ש"אתה קדוש" [שמצד עצמו הוא קדוש ומובדל מעולמות] יהי' "יושב" [היינו, שיומשך למטה, שהמשכה זו נקראת בשם ישיבה, כמו היושב שמשפיל קומתו, כנ"ל] יש צורך בעבודתם של ישראל, אבל, לכאורה יכולים לפעול זאת גם ע"י לימוד התורה²⁴ [וכמובן גם ממ"ש בגמרא²⁵ על הפסוק²⁶ ארץ יראה ושקטה, בתחלה יראה ולבסוף (כשקיבלו בני"י התורה) שקטה, והיינו לפי שע"י התורה נמשך אלקות בעולם], וא"כ, למה אמר הבעש"ט לגאון, שלמד תורה יומם ולילה במשך יובל²⁷ שנים, למה אינכם נותנים להקב"ה את פרנסתו כו', ובפרט שבאותה שעה שהבעש"ט אמר לו

23) ראה במאמר שם ס"ב בביאור מרז"ל (שהש"ר פ"א, ט בסופו) "רעיתי" — ע"י התורה — לכו לחמו בלחמיו. (25) שבת פח, א. מפרנסתי". (26) תהלים עו, ט.

24) וראה לקו"ת בהר מ, סע"א ואילך, (27) שנקרא "עולם" (תדבאר פ"ו. מכילתא ורש"י משפטים כא, ו. וראה בחיי וציוני שם).

דברים אלו, ה' עסוק בלימוד התורה. ואפילו אם נאמר שהענין ד"אתה קדוש" נעשה דוקא ע"י "תהלות ישראל", ה' הבעש"ט יכול לעורר את הגאון שיהלל להקב"ה על כך שלומד תורה בפרישות ובקדושה, ולמה הוצרך לשאול אותו אודות ענינים גשמיים (בריאות וכו').

אך הביאור בזה, דהנה, תכלית כוונת הבריאה היא שתהי' לו ית' דירה בתחתונים²⁸, והיינו, שמדברים תחתונים יעשו דירה להקב"ה. ודירה זו נעשית [בעיקר — ע"י עבודת האדם בתחתונים, היינו לא כ"כ ע"י לימוד התורה, או ע"י הילול להקב"ה על לימוד התורה, כיון שלימוד התורה שייך בעיקר ל"עליון" שבישראל, שזוהי נפש האלקית, אלא] ע"י ההילול להקב"ה עבור בריאות ופרנסה, ענינים השייכים לגוף ונפש החיונית²⁹, והיינו, שכאשר בני"י מכירים ומרגישים (דערהערן) ש(גם) צרכיהם הגשמיים באים מהקב"ה, והם מההללים אותו על זה, הנה עי"ז עושים דירה לו ית' בתחתונים. ולכן, כאשר הבעש"ט ראה שהגאון יושב בחדר-הפרישות, פרוש מכל עניני העולם, מבלי להתעסק עם גופו, נה"ב וחלקו בעולם, תחתונים (שהרי מה שאכל ה' רק להכרח קיומו, אבל לא התעסק לברר את הגוף, נה"ב וחלקו בעולם), אמר לו, למה אינכם נותנים להקב"ה את פרנסתו³⁰ — שיקויים מה שנתאוה הקב"ה להיות לו ית' דירה בתחתונים. ולכן אמר הבעש"ט, שהקב"ה יושב על תהילותיהם של בני שמשבחים אותו ית' עבור הבריאות והפרנסה שהוא ית' נותן להם.

ד) וע"פ הנ"ל יובן גם הטעם שתכלית העילוי היא לא בפירות שנה הרביעית, שהם קודש ונאכלין לפני מן החומה, אלא בפירות שנה החמישית³¹ הנאכלין בכל מקום ואפילו בטומאה, כי, עי"ז שאיש ישראל

בזה תלוי קיום הענין דנתאוה הק' להיות לו ית' דירה בתחתונים. וכמחז"ל מה הקב"ה מלא כל העולם אף הנשמה מלאה את כל הגוף (ברכות י, א. וראה ויק"ר ספ"ד (ובכ"מ) בסדר הפוך — שהובא בכ"מ: הנפש הזו ממלא את הגוף והקב"ה ממלא את עולמו כו').
(31) להעיר מהא דנטע רבעי (שדינו כמעשר שני — קדושין נד, ב) אין לוקחים בכספו קדשי קדשים (מע"ש פ"ג מ"ב). ופשיטא שאין נלקחים להדברים דקדש הקדשים שבביהמ"ק — עיקר דירת הקב"ה בתחתונים (אחרי טז, ב ובפרש"י שם. תניא פנ"ג (וראה טושי"ע או"ח סצ"ד). ובכ"מ).

28) תנחומא בחוקתי ג. נשא טז. ב"ר ספ"ג. במדב"ר פי"ג, ו. תניא רפ"ו. ובכ"מ. וראה לקר"ש ח"ו ע' 17 הערה 42.
29) ראה תניא פל"ז (מח, ב).
30) וע"ד — להבדיל באין קץ — הפרנסה (המזון) כפשוטה, שבהעדר המזון אז נפרדת הנשמה מהגוף — ער"ז הוא גם בענין מפרנסתי למעלה* (ראה לעיל הערה 23) —

(* ברשימה נוספת, הובא ענין זה בתור ביאור על דברי הבעש"ט (בסה"מ אידיש שם) "איר וועט דאָן ח"ו דעם כביכול פֿאַרהונגערן אַז דער כביכול וועט אָוועק פֿון דער וועלט".

יודע שאפילו הפירות שאינם קודש, הנה גם הם תלויים בברכת ה' [בראותו בעיני בשר ענין ההוספה (להוסיף) בתבואה שנותן לו הקב"ה], ובמילא ה"ה בודאי מהלל להקב"ה על זה³², הנה ההילול לה' בענין זה הוא ה"תהלות ישראל" שגורמים הענין ד"אתה קדוש יושב", היינו, שבחי' אתה דקאי על העצמות³³, קדוש ומובדל, יהי' יושב (ונמשך למטה) בדירה בתחתונים.

וזוהו ובשנה החמישית תאכלו את פריו להוסיף לכם תבואתו, שזוהו הוספה גם לגבי השנה הרביעית שכל פריו הוא קודש הילולים לה', כי, אף שהפירות דשנה הרביעית הם במדרגה נעלית, בחי' האצילות, הרי גם אצילות הוא עולם³⁴, שהו"ע של מדידה והגבלה. וכדי להמשיך בחי' זו צ"ל ענין של הילולים, אבל זהו הילול הקשור עם ענינים רוחניים, שזהו שההילול הוא בירושלים דוקא. וענין זה הוא בדוגמת ההמשכה שע"י לימוד התורה. אבל הפירות דשנה החמישית ענינם הוא להוסיף גו', תוספות אור שלמעלה מהגבלה, שהו"ע קדושת העצמות, שנמשכת למטה (ללא הגבלות, בדוגמת אכילת הפירות בכל מקום ואפילו בטומאה) ע"י תהלות ישראל בנוגע לענינים גשמיים דוקא³⁵.

(ה) **ויש** להוסיף בפירושו להוסיף לכם תבואתו, שההוספה היא גם בתבואה דשנה הרביעית, והיינו, שגם בהמשכה שע"י התורה, נעשית השלימות ע"י הענין דתהלות ישראל בענינים גשמיים דוקא. והענין בזה, דהנה אמרו רז"ל³⁶ כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו, אלא צ"ל תורה וגמ"ח³⁷, והיינו, שבכדי שיהי' אמיתית ענין התורה, שזהו מה שישאר פועלים ע"י עבודתם תוספות אור בתורה, לחבר תורה בהקב"ה³⁸, הרי זה דוקא ע"י גמ"ח, שהו"ע ההמשכה למטה בענינים גשמיים, ועי"ז ה"ה גומל חסד עם התורה, שממשיך בה תוספות אור. וכמודגש גם בכללות הענין דמ"ת למטה דוקא, שאין זה מצד הרוחניות שבתורה, שהרי התורה כפי שהיא למעלה היא ברוחניות יותר, ולכן טענו המלאכים תנה הודך על השמים³⁹.

(34) ראה סה"מ הי"ש"ת ע' 112.
 (35) ראה גם ד"ה השמים כסאי תשל"ו
 ס"ז (תו"מ סה"מ אייר ס"ע רמב ואילך).
 (36) יבמות קט, ב.
 (37) ראה סה"מ תש"ח ס"ע 266 ובהערת
 כ"ק אדמו"ר שליט"א שם.
 (38) ראה לקו"ת שלח מז, ג. שם נא, א.
 ועוד.
 (39) תהלים ח, ב. שבת פח, ב.

(32) ומכ"ש מהחיוב לברך להקב"ה על
 בורא .. חסרונן (ראה טור וב"י (שו"ע
 אדה"ז) באו"ח ס' רז). ולהעיר ממרז"ל דעל
 כל נשימה ונשימה שאדם נושם צריך אדם
 לקלט לבורא (ב"ר פי"ד, ט).
 (33) ראה ד"ה תפלין דמארי עלמא תרנ"ג
 קרוב לסופו (סה"מ תרנ"ג ע' רס). חכמות
 בחוץ תרונה תרצ"ד (בסה"מ קונטרסים ח"ב)
 פ"ב. ובכ"מ.

ואעפ"כ ניתנה התורה למטה דוקא, למצרים ירדתם כו'⁴⁰, כיון שדוקא למטה נעשה המשכת העצמות (שלמעלה מגילויים כו'), שזהו שנתאוה הקב"ה להיות לו דירה בתחתונים, שהחידוש בזה הוא (לא בענין הגילויים, שהרי ענין הגילויים הוא יותר בעולמות העליונים, שלכן נקראים בשם עליונים, אלא החידוש בתחתונים הוא) ששם נעשית דירה לעצמותו ית'⁴¹. ולכן ע"י נתינת התורה למטה דוקא יכול להיות החיבור של התורה בהקב"ה.

ועוד זאת, שענין ההמשכה למטה (ע"י גמ"ח) נוגע (לא רק לשלימות התורה, אלא גם) לכללות ענין התורה, וכפשוטו מארז"ל כל האומר אין לי אלא תורה אפילו תורה אין לו, שחסר אצלו (לא רק שלימות ענין התורה, החיבור בהקב"ה, אלא גם) כללות ענין התורה. והענין בזה, דהנה, התורה מצד עצמה, להיותה חכמתו ורצונו של הקב"ה, אינה שייכת לנבראים, אלא שהקב"ה בחר בנו מכל העמים ונתן לנו את תורתו⁴², ולכן צ"ל ברכו בתורה תחילה⁴³, כיון שדוקא עי"ז יהי' לימוד התורה כפי כוונת נותן התורה, היינו, שלימוד התורה יהי' יחד עם גמ"ח דוקא, משא"כ כל האומר אין לי אלא תורה, אזי אפילו תורה אין לו, כיון שאין זה כפי כוונת נותן התורה, ובאופן כזה אי אפשר לקחת את תורתו, שהיא למעלה מגדר הנבראים. ועפ"ז יובן מה שהבעש"ט הפסיק את הפרוש באמצע לימודו בשביל לפעול אצלו ענין ההילול, אף שת"ת גדולה מכל המצוות⁴⁴, כי, בלי הילול זה, חסר גם בהתורה שלומד כשלעצמה (מלבד החסרון בשלימות התורה), כיון שכוונת נותן התורה היא (לא ללימוד בפרישות, שענין זה ישנו למעלה באופן נעלה יותר, אלא) ללימוד התורה במעמד ומצב דלמצרים ירדתם כו', תורה וגמ"ח דוקא.

(ו) **ועפ"ז** יש לבאר החילוק שבין הפירות דשנה הרביעית לפירות דשנה החמישית גם בנוגע לתורה עצמה, שזהו ע"ד החילוק שבין לימוד התורה וברכת התורה. דהנה, מצד בחי' הגילויים הרי לימוד התורה (שלכל הדעות חיובה מדאורייתא) הוא נעלה יותר מברכת התורה (שיש דעות שחיובה רק מדרבנן⁴⁵, וגם לפי פס"ד אדה"ז בשו"ע⁴⁶ שברכת

44) הלי' ת"ת לאדה"ז פ"ד ריש ס"ג.
 45) ראה אנציקלופדי' תלמודית ערך ברכת התורה בתחילתו. וש"נ. וראה שיחת ש"פ וישב תשט"ז (תו"מ חט"ו ע' 300 ואילך). לקו"ש חי"ד ע' 148 בהערות.
 46) אור"ח סמ"ז ס"א. — ראה לקו"ש שם הערה 7.

40) שבת שם.
 41) ראה תניא פל"ו. סה"מ תרע"ח ע' קיב ואילך. ד"ה באתי לגני תשי"א פ"ד (תו"מ סה"מ באתי לגני ח"א ע' ט ואילך).
 42) לשון ברכת התורה.
 43) נדרים פ"א, א. ב"מ פ"ה, סע"א ואילך.
 44) וראה ר"ן לנדרים שם. ב"ח אור"ח סמ"ז (ד"ה ומ"ש דאמר).

התורה היא מדאורייתא, אין זה מגיע למעלת לימוד התורה), שתלמוד תורה דוקא כנגד כולם⁴⁷. אבל לאידך גיסא, בתלמוד תורה יש מדידה והגבלה, דאף שאין לה שיעור לא למעלה ולא למטה, ועד שאפשר לצאת י"ח בפסוק אחד שחרית ופסוק אחד ערבית⁴⁸, הרי ישנו שיעור של פסוק כו'. משא"כ ברכת התורה אין בה שיעורים, וכמו שאין שיעור בתהלות ישראל, שענין זה יכול להיות ע"י כמה תיבות, תיבה אחת או חצי תיבה, ועד אפילו לרמז בעלמא, ובלבד שעיי"ז נעשה ההילול להקב"ה. וע"ד החילוק שבין אות יו"ד לקוצו של יו"ד, שאות יו"ד, עם היותה נקודה בלבד, הרי יש בה ההגבלה שהיא בציור של נקודה עכ"פ, עם עוקץ למעלה ועוקץ למטה, משא"כ קוצו של יו"ד אין בו מדידות ושיעורים כלל. ונמצא, שהחילוק בין לימוד התורה לברכת התורה הוא בדוגמת החילוק שבין פירות שנה הרביעית לפירות שנה החמישית, שפירות שנה הרביעית הם קודש בגילוי, אבל יש בהם מדידה והגבלה, שנאכלים בירושלים דוקא כו', משא"כ פירות שנה החמישית, אף שאין בהם קדושה בגילוי, ה"ה למעלה ממדידה והגבלה, שנאכלים בכל מקום ואפילו בטומאה, וכמ"ש⁴⁹ השוכן אתם בתוך טומאותם.

ז) **אמנם** אף שגדלה מעלת העבודה דשנה החמישית, מ"מ, צ"ל תחלה העבודה דבשנה הרביעית גו' קודש הילולים לה', כי, באם יתחיל מיד באכילת פירות של הדיוט כו', הרי עלול הוא ש(הגם שרואה הוספת התבואה, מ"מ) לא יודה על זה לה' כו'. ובדוגמת מה שאסור לאכול קודם התפלה⁵⁰. אלא שכל זה הוא רק בנוגע לסדר העבודה בפועל, שהעבודה דשנה הרביעית באה לפני העבודה דשנה החמישית. אבל בנוגע לכוונה, הרי זה בהיפוך הסדר, וכמו ברכו בתורה תחילה, שבלי זה אי אפשר להתחיל ללמוד תורה (אפילו תורה אין לו), והיינו, שכדי שאכילת פירות נטע רבעי בירושלים תהי' כדבעי, צ"ל מלכתחילה במעמד ומצב שהוא מוכן לצאת מירושלים לכל מקום, גם לחו"ל, שגושה טמא ואוירה טמא⁵¹, כדי להשלים את הכוונה העליונה לעשות לו ית' דירה בתחתונים.

(50) ראה לקו"ת צו ח, רע"א. ובכ"מ.
 (51) שבת טו, ב. רמב"ם הל' טומאת מת רפי"א.

(47) פאה פ"א מ"א.
 (48) ראה הל' ת"ת לאדה"ז פ"ג ס"ד.
 (49) אחרי טז, טז.